

உரியது

முற்றும் துறந்த முனிவர் ஒருவர் கோவில்களுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டார். பற்றற்ற துறவியாகிய அவர், இன்றிருக்கும் ஊரில் நாளை இருக்கமாட்டார்; ஒருவேளையே உப்பில்லாத உணவை உண்பார்.

அவர் பொய்யை முழுவதுமாக வெறுப்பவர். அவருடைய வாய், மறந்தும் பொய் சொல்லாது. அன்றியும், பொய் சொல்வார் மனையில் உணவு உண்ணவும் மாட்டார். அவர், இதனை மிகவும் உயரிய குறிக்கோளாகவே கொண்டு ஒழுகினார்.

ஒருநாள், அவர் ஓர் ஊருக்குச் சென்றார்.

“இந்த ஊரில் உண்மை பேசுபவர் யாவர்?” என அந்த ஊராரிடம் கேட்டார்.

‘அதோ தெரிகின்ற மாடிவீட்டில் வாழ்கின்ற பெரியவர் உண்மை பேசுபவர்; அடியார் பக்தியுடையவர்; ஓர் இலட்சம் செல்வமும் நான்கு புதல்வரும் உடையவர்’ என்று பலரும் கூறினர்.

பின்னர் பெரியவருடைய வீட்டை அம் முனிவர் அடைந்தார்.

இருக்கையில் உட்கார்ந்திருந்த பெரியவர், அவரைக் கண்ட உடனே எழுந்து, ஓடிவந்து ஞானியின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினார். அவரை இருக்கையில் உட்கார்ச் செய்து, “பெருமானே! உணவு உண்ண வரவேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

அவருடைய அன்பு, அடக்கம், பணிவு முதலிய நற்குணங்களைக் கண்டு முனிவர் முகம் மலர்ந்து, உண்மையாளர்தானா என்று சோதித்தறிந்த பின்னரே உணவு உண்ணவேண்டும் என்று எண்ணினார்.

“ஐயா! உமக்குச் செல்வம் எவ்வளவு உண்டு?”

“சாமி! இருபத்து இரண்டாயிரம் ரூபாய் உண்டு.”

“குழந்தைகள் எத்தனை பேர்?”

“சாமி, ஒரே மகன்”

“உமக்கு என்ன வயது?”

“சாமி! எனக்கு வயது மூன்று ஆண்டு ஐந்துமாதம் ஏழுநாள் பதினாறரை மணி.”

முனிவர் கடுஞ்சினம் கொண்டார்.

“ஐயா! நீர் சுத்தப் புருகராக இருக்கின்றீர். நீர் பேசுவதெல்லாம் பெரும்புரட்டு. உம் வீட்டு அன்னம் என் தவத்தை அழிக்கும். நான் பொய்யர் வீட்டில் உண்ணேன்” என்று கூறி வெகுண்டெழுந்தார்.

பெரியவர், அவர் காலில் விழுந்து, “அருள் நிறைந்த அண்ணலே! அடியேன் ஒருபோதும் பொய் சொல்லமாட்டேன்; உண்மையே சொல்வேன்; சற்றுச் சிந்தனை செய்து, ஆய்ந்து பார்த்து உண்மை உணர்வீராக” என்று கூறித், தமது வரவு-செலவுப் புத்தகத்தை நீட்டினார்.

அதில் இருப்புத்தொகை ஓர் இலட்சரூபாய் என்றிருந்தது.

“அடேய்! இதோ, உனக்குச் சொத்து ஓர் இலட்சமென்று இருக்கிறதே, நீ, இருபத்து இரண்டாயிரம் என்று பொய் சொன்னாயே!” என்று கடிந்தார் முனிவர்.

“சாமி! ஓர் இலட்ச ரூபாய் பெட்டியில் உள்ளது. ஆனால், பெட்டியில் உள்ள பணம் எனக்குச் சொந்தமாகுமா? இதோ பாருங்கள். தருமக் கணக்கில் இதுநாள்வரை இருபத்து இரண்டாயிரமே செலவழிந்துள்ளது. தருமம் புரிந்த பணந்தானே என்னுடையது. இப்போது நான் மாண்டால், இந்தப் பெட்டியில் உள்ள பணம் என்னுடன் வாராதே! உடன் வருவது தருமம் ஒன்றுதானே! ஆகவே, எனக்கு உரியது, தருமம் புரிந்த இருபத்திரண்டு ஆயிரந்தான்” என்று கூறினார் பெரியவர்.

முனிவர் இதனைக்கேட்டு வியப்புற்றார்.

“சாமி! எனக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் நால்வர்; ஆனால், என் பிள்ளை ஒருவன்தான்.”

“அப்பா! நீ சொல்வதன் கருத்து எனக்கு விளங்கவில்லையே!”

“சாமி! விளங்குமாறு கூறுகிறேன்.”

“மகனே! நடராஜா” என்றழைத்தார் பெரியவர்.

“சீட்டு விளையாடுகிறேன்; வரமுடியாது” என்று பதில் வந்தது.

“மகனே! வேல்சாமி!”

“ஏன் இப்படிச் கதறுகின்றாய்? வாயை மூடிக்கொண்டிரு” என்று பதில் வந்தது.

“மகனே சிவசாமி!”

“உனக்கு அறிவிருக்கிறதா! உன்னோடு பேச என்னாலாகாது. பூமிக்குச் சுமையாக இன்னும் ஏன் நீ இருக்கின்றாய்?” என்று பதில் வந்தது.

“மகனே! கந்தசாமி”

கந்தசாமி ஓடிவந்து தந்தையையும் முனிவரையும் தொழுது, “சாமி! பால்கொண்டு வரட்டுமா? பழம்கொண்டு வரட்டுமா?” என்று கேட்டு விருந்தளித்து, விசிறி எடுத்து வீசிக்கொண்டு பணிவுடன் நின்றான்.

பெரியவர், “சாமி! அந்த மூவரும் என் மகன்களா? என் கருத்துக்கு முரணானவர்கள் பிள்ளைகளா? முற்பிறப்புக் கடன்காரர்கள். இவன் ஒருவன்தான் என் பிள்ளை” என்றார்.

“அப்பா! உன் கருத்து உவகையைத் தருகின்றது. வயது குறித்து நீ கூறியதன் உட்பொருள் யாது?”

“சாமி! அடியேன் நாள் ஒன்றுக்கு ஒன்றரை மணிநேரந்தான் வழிபாடு செய்கின்றேன். மிகுதி நேரமெல்லாம் வயிற்றுக்காகவும் குடும்பத்துக்காகவும் உழைக்கின்றேன். பேசாத நாள் எல்லாம் பிறவா நாள்தானே?”

இறைவனைப் பூசிக்கும் நேரந்தான் எனக்கு உரியது. அடியேனுக்கு இந்த உடம்பு பிறந்து அறுபது ஆண்டுகள் ஆயின. ஐந்து வயதிலிருந்து இறைவனைப் பூசிக்கின்றேன். நாள் ஒன்றுக்கு ஒன்றரை மணிநேரம்தான் பூசை செய்கின்றேன். அந்த வகையாகப் பார்த்தால், முப்பதினாயிரத்து நூற்றுப் பன்னிரண்டரை மணிநேரம் ஆகின்றது.

ஆகவே, அடியேன் பிறந்து அறுபது ஆண்டுகளானாலும் எனக்கு உரிய வயது திட்டமாக மூன்று ஆண்டு ஐந்துமாதம் ஏழுநாள் பதினாறரை மணிதான்.

- ❑ தருமம் செய்த பணம் எனக்கு உரியது.
- ❑ என் கருத்தை ஏற்று நடக்கின்றவனே எனக்கு உரிய மகன்.
- ❑ இறைத்தொண்டு செய்த நேரமே எனக்கு உரியது.”

இதனைக் கேட்ட முனிவர் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்.

அவர் வீட்டில் உணவு உண்டு வாழ்த்திச் சென்றார்.

நன்றி: திருமுருக கிருபானந்தவாரியார், சிந்தனைச் செல்வம்

மாதிரி வினா

கட்டுரை வினா

முனிவரிடம், பெரியவர் தமக்கு உரியவை எவையெவை எனக் கூறினார்?

“தொன்மைமிக்க உலக மொழிகள் அனைத்திலும் தமிழே தொன்மை, முன்மை, எளிமை, ஒளிமை, இளமை, வளமை, தாய்மை, தூய்மை, செம்மை, மும்மை, இனிமை, தனிமை, பெருமை, திருமை, இயன்மை, வியன்மை என்னும் பல்வகைச் சிறப்புகள் அனைத்தையும் ஒருங்கே பெற்றிருக்கிறது.”

— தேவநேயப் பாவாணர்